

31 august – 6 septembrie

Evanghelia pusă în practică

Textul de memorat: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:8-10)

Când vorbim despre poruncile, cerințele sau îndrumările lui Dumnezeu, există riscul - sau chiar ispita - de a crede că prin ceea ce facem ne-am putea câștiga mântuirea, am contribui la ea sau am putea câștiga favoarea lui Dumnezeu. Dar Biblia ne spune în mod repetat că noi suntem păcătoși, salvați prin harul lui Dumnezeu și prin moartea Domnului Isus pe cruce în locul nostru. Ce am mai putea adăuga noi la acestea? Ellen G. White scrie: „Dacă ați aduna tot ce este bun, sfânt, nobil și demn de primit la un om și apoi I-ați prezenta îngerilor lui Dumnezeu ca fiind o contribuție la mântuirea omului sau un merit, propunerea ar fi respinsă ca o înaltă trădare.” - *Credința și faptele*, p. 24

De aceea, nici chiar faptele noastre de milă și de compasiune față de cei în nevoie nu trebuie privite ca legalism. Din contră, când ajungem să înțelegem mai bine și să apreciem mai mult mântuirea, legătura dintre dragostea și preocuparea lui Dumnezeu pentru cei săraci și asupriți va fi transferată asupra noastră, ca unii care primim dragostea Sa. Noi am primit, așa că, la rândul nostru, vom dăruia.

Când vedem cât de mult ne-a iubit Dumnezeu, vedem și cât de mult i-a iubit pe ceilalți și că El ne cheamă să îi iubim și noi.

Duminică, 1 septembrie – „Fiindcă atât de mult a iubit...”

Ioan 3:16 spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...” - termenul din limba greacă este *kosmos*, adică „lumea așa cum a fost creată, ca entitate organizată.” - *CBAZS*, vol. 5, p. 929. Acest verset vorbește despre salvarea omenirii, dar planul de mântuire are implicații pentru întreaga lume creată.

1. Ce vedere mai amplă a planului de mântuire prezintă Pavel? Romani 8:20-23

Desigur, într-un sens, mântuirea ne privește pe fiecare dintre noi în relația noastră personală cu Domnul. Dar ea înseamnă mai mult decât atât. Îndreptățirea credinciosului nu înseamnă doar că el are păcatele iertate. În mod ideal, ea ar trebui să includă și felul în care, prin Isus și prin puterea Duhului Sfânt, Domnul creează familia credincioșilor, care își exprimă recunoștința pentru iertare și asigurarea mântuirii, între altele, dând mărturie lumii despre acestea prin faptele lor bune.

2. Cum contribuie Ioan 3:17 la o înțelegere mai cuprinzătoare a „textului de aur”? Ioan 3:16,17

Noi înțelegem că Dumnezeu îi iubește și pe alți oameni, nu doar pe noi. El îi iubește pe cei pe care îi iubim și noi și acest fapt ne bucură. El îi iubește și pe cei la inima cărora încercăm să ajungem și recunoașterea acestui lucru este adesea motivul pentru a ne strădui să ajungem la ei. Dar El îi iubește și pe cei care ne incomodează și chiar pe cei de care ne temem. Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii, de pretutindeni, chiar și pe cei pe care noi nu îi simpatizăm.

Lucrul acesta îl vedem în tot ce a creat Dumnezeu. În mod repetat, Biblia ne îndreaptă atenția spre lumea din jurul nostru ca dovadă a bunătății lui Dumnezeu: „Căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti” (Matei 5:45). Însăși viața este un dar de la Dumnezeu și, indiferent de răspunsul sau atitudinea omului față de Dumnezeu, fiecare dintre noi este beneficiarul acestui dar.

Cum ar trebui să se schimbe atitudinea noastră față de ceilalți și de situațiile în care se află, știind că toți sunt ființe create și iubite de Dumnezeu?

Luni, 2 septembrie – Compasiune și pocăință

Relatăriile întrepătrunse ale mântuirii și ale mării lupte ne cheamă să recunoaștem un adevăr despre viață care este esențial pentru a înțelege lumea și a ne înțelege pe noi înșine, și anume: noi și lumea noastră suntem căzuți, stricați și păcătoși. Lumea noastră nu este ceea ce a fost creată să fie, iar noi, deși încă purtăm chipul Creatorului, suntem parte din această lume stricată. Păcatul din viața noastră are aceeași natură ca răul care produce atât de multă durere, asuprire și exploatare peste tot în lume.

De aceea, este drept să simțim durerea, disconfortul, întristarea și tragedia lumii și a vieții celor din jurul nostru. Ar trebui să fim roboți ca să nu simțim durerea vieții de pe pământ. Plângerile din cartea Psalmii, întristarea lui Ieremia și a altor profeți și lacrimile și compasiunea Domnului Isus demonstrează că este potrivit un astfel de răspuns față de lume și relele din ea și, în special, față de cei care atât de adesea sunt răniți.

3. Ce anume a stârnit compasiunea lui Isus în fiecare dintre următoarele situații? Cum poate să fie sensibilă și inima noastră la durerea din jur? Matei 9:36; 14:14; Luca 19:41,42; Ioan 11:35

Să nu uităm că păcatul și răul nu există „pe undeva” sau sunt consecința stricăciunii altcuiva: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8). Înțeles din perspectiva profeților biblici, păcatul era o tragedie nu din cauză că un om încălca „regulile”, ci pentru că păcatul rupea legătura dintre Dumnezeu și poporul Său și le făcea rău altora. Acest lucru se poate întâmpla la nivel mai mare sau mai mic, dar este același rău.

Egoismul, lăcomia, răutatea, prejudecata, ignoranța și nepăsarea sunt rădăcina tuturor relelor, a nedreptății, sărăciei și asupririi din lume. Mărturisirea păcătoșeniei noastre este primul pas în rezolvarea acestui rău, dar și un prim pas pentru a permite iubirii lui Dumnezeu să vină în inimile noastre (1 Ioan 1:9 citat).

Privește la tine însuși (dar nu prea de aproape și nu prea mult timp). În ce fel ești și tu afectat de stricăciunea din lume și parte a problemei mai mari? Care este singurul răspuns și care este singura soluție?

Marti, 3 septembrie – Harul și faptele bune

4. Rezumă în cuvintele tale următoarele versete. Ce spun ele despre relația dintre har și fapte bune? Efeseni 2:8-10

Biblia ne spune că, printre altele, noi am fost creați pentru a ne închina lui Dumnezeu și a le sluji celorlalți. Doar în imaginația noastră am putea încerca să înțelegem cum ar fi aceste fapte într-un mediu nepoluat de păcat.

Pentru moment, din cauza păcatului, cunoaștem doar această lume stricată și căzută. Din fericire pentru noi, harul lui Dumnezeu, exprimat și pus în practică prin jertfa Domnului Isus pentru păcatele lumii, deschide calea pentru iertare și vindecare. Astfel, chiar și în această existență stricată, viețile noastre devin și mai mult capodopera lui Dumnezeu și El ne folosește ca împreună-lucrători cu El pentru a încerca să vindece răul și suferința și să refacă viețile celorlalți (Efeseni 2:10). „Cei ce primesc trebuie să le facă parte și altora. Din toate părțile vin strigăte de ajutor. Dumnezeu îi cheamă pe oameni să le slujească semenilor lor cu bucurie.” - Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 103.

Din nou, noi nu facem fapte bune - ne îngrijim de săraci, îi ridicăm pe cei asupriți, îi hrănim pe cei înfomețați - pentru a ne câștiga mântuirea sau vreun drept înaintea lui Dumnezeu. În Hristos, prin credință, noi avem tot ce ne trebuie pentru a putea sta înaintea lui Dumnezeu. Noi ne vedem ca păcătoși și

victime ale păcatului, dar iubiți și răscumpărați de Dumnezeu. Deși încă ne luptăm cu ispita egoismului și a lăcomiei, harul și smerenia Aceluia care S-a jertfit pe Sine ne oferă un alt fel de viață și o iubire care ne vor transforma viața noastră de acum.

Când privim la cruce, vedem sacrificiul măreț și deplin care s-a făcut pentru noi și ne dăm seama că nu putem adăuga nimic la ceea ce ni se oferă prin Hristos. Dar aceasta nu înseamnă că noi nu ar trebui să facem nimic ca răspuns la ce ne-a fost dat prin Hristos. Din contră, noi trebuie să răspundem și ce altă cale este mai bună de a răspunde iubirii care ne-a fost arătată decât iubindu-i pe ceilalți?

5. Care ar trebui să fie răspunsul nostru la ceea ce ne-a fost dăruit prin jertfa de pe cruce, potrivit cu Ioan 3:16,17?

Miercuri, 4 septembrie – Avem același Tată

Prin lucrarea și învățăturile Sale, Domnul Isus a arătat că, pentru El trebuie să îi iubim pe toți oamenii. Pe toți cei care veneau la El cu sinceritate - fie că erau femei cu o reputație îndoielnică, vameși, leproși, samariteni, sutași romani, conducători religioși sau copii -, El îi primea cu căldură și răspundea nevoilor lor. Biserica primară avea să înțeleagă prin experiențe transformatoare că darul mântuirii este pentru toți oamenii.

Pe măsură ce și-au dat seama de caracterul cuprinzător al Evangheliei, primii credincioși au înțeles că faptele bune făcute față de ceilalți nu erau doar un lucru „frumos” de făcut. Ci erau esențiale în modul în care înțelegeau ei Evanghelia, deoarece văzuseră acest lucru în viața, lucrarea și moartea lui Isus. Luptându-se cu probleme și întrebări care apăreau, mai întâi individual în dreptul unor conducători, ca Pavel și Petru (Faptele 10:9-20), apoi ca biserică, la adunarea de la Ierusalim (Faptele 15), ei au început să își dea seama de schimbarea totală pe care o adusese Evanghelia în modul de a înțelege caracterul și Dumnezeu și dragostea Sa care trebuiau să fie văzute în viața urmașilor lui Isus.

6. Ce ne învață următoarele versete despre faptul că Dumnezeu este Tatăl tuturor oamenilor? Cum ar trebui să ne influențeze atitudinea față de ceilalți fiecare dintre aceste idei? Maleahi 2:10; Faptele 17:26; Romani 3:23; Galateni 3:28

Galateni 3:28 este un rezumat teologic al pildei cu samariteanul milos. În loc să ne străduim să lămurim pe cine avem datoria să slujim, mai bine am merge și am sluji și, poate, chiar ne-am pregăti să acceptăm să fim ajutați de cei de la care nu ne-am aștepta.

Apartenența la marea familie omenească este percepută la un nivel mai înalt în familia celor legați laolaltă de Evanghelie, prin dragostea salvatoare a lui Dumnezeu care ne cheamă să fim una în El: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi” (1 Corinteni 12:13).

Joi, 5 septembrie – Evanghelia veșnică

Invitația transformatoare și apelul adresat „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6) au continuat de-a lungul istoriei creștine. Totuși Apocalipsa descrie o proclamare reînnoită a acestei solii - vestea bună despre Isus și tot ce cuprinde ea - la timpul sfârșitului.

7. Cum se poate include percepția generală a Evangheliei - cel mai adesea rezumată prin Ioan 3:16 - în solia primului înger? Apocalipsa 14:6,7

Apocalipsa 14:7 reunește trei elemente-cheie menționate deja în studiul despre preocuparea lui Dumnezeu pentru rău, sărăcie și asuprire în toată relatarea biblică:

Judecată. Apelul la judecată - pentru a se face dreptate - a fost un strigăt repetat al celor asupriți de-a lungul istoriei. Dar Biblia îl prezintă pe Dumnezeu ca pe Unul care aude strigătele celor aflați în nevoie. Psalmii arată adesea cum, cei nedreptățiți privesc judecata ca pe o veste bună.

Închinare. Scrierile profeților evrei leagă subiectul închinării de cel al faptelor bune, în special când compară închinarea celor care pretind a fi poporul lui Dumnezeu cu relele pe care le-au făcut și continuă să le facă. De exemplu, în Isaia 58 Dumnezeu spune clar că închinarea pe care o dorește El sunt faptele de bunătate și grija față de săraci și nevoiași (vers. 6,7).

Recunoașterea Creatorului. Unul dintre elementele fundamentale ale apelului lui Dumnezeu la judecată este faptul că toți oamenii sunt ai Lui, El este Tatăl tuturor. Toți am fost creați după chipul Său și suntem iubiți de El, toți avem valoare în ochii Lui și nimeni nu ar trebui exploatat sau asuprit pentru un câștig nedrept și din cauza lăcomiei altora. Proclamarea Evangheliei în timpul sfârșitului este un apel cuprinzător și extins pentru a accepta mântuirea, răscumpărarea și restaurarea oferite de Dumnezeu omenirii căzute. Astfel, chiar în disputa dintre falsa și adevărata închinare și în timp de persecuție (Apocalipsa 14:8-12), Dumnezeu va avea un popor care va sta de partea dreptății, de partea poruncilor Sale și va ține credința lui Isus chiar când răul pare să biruie.

Cum putem găsi modalități de a le sluji celor în nevoie și, în același timp, să le împărtășim speranța și avertizările din întreita solie îngerească?

Vineri, 6 septembrie – Un gând de încheiere

„În jurul nostru sunt săraci, suflete încercate, care au nevoie de cuvinte de simpatie, dar și de fapte de ajutorare. Sunt văduve care au nevoie să fie înțelese și ajutate. Există orfani pe care Domnul Hristos le-a poruncit urmașilor Săi să-i trateze ca pe o moștenire încredințată lor de Dumnezeu. Prea adesea, aceștia sunt trecuți cu vederea și lăsați în părăsire. Ei pot fi zdrențăroși, grosolani și respingători din toate punctele de vedere, totuși ei sunt proprietatea lui Dumnezeu. Ei au fost cumpărați cu un preț și sunt tot atât de valoroși înaintea Sa ca fiecare dintre noi. Ei sunt membri ai marii familii a lui Dumnezeu, iar creștinii, ca slujitori ai Săi, sunt răspunzători pentru ei.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 386-387

Rezumat: Dragostea lui Dumnezeu, arătată în planul de mântuire și trăită în viața și jertfa Domnului Isus, ne oferă iertare, viață și speranță. Ca beneficiari ai harului, trebuie să împărtășim acest lucru cu ceilalți, nu pentru a ne câștiga mântuirea, ci pentru că am fost creați și re-creați ca martori ai dragostei divine. Astfel, Evanghelia transformă relațiile și ne îndeamnă să slujim, în special celor în nevoie.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul 1 „Dumnezeu cu noi”; *Divina vindecare*, capitolul „Mântuit pentru a sluji”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Regi 3-9

1. Cine și cui i-a spus că nu l-ar băga deloc în seamă și nici nu s-ar uita la el?
2. Cui și de ce i s-a tulburat inima?
3. Pe cine a recunoscut Ghehazi când îi istorisea împăratului lucrurile mari făcute de Elisei?
4. Cum l-au considerat căpeteniile care erau cu Iehu pe tânărul proroc trimis de Elisei?

Evanghelizare, subcapitolul „Modelul de plănuire al Marelui Evanghelist”

5. De ce nu ne descoperă Domnul Isus multe lucruri în zilele noastre?